

ÉJJEL A HANSÁGBAN.

Máshol hullámos, lágy selyem
az éj, de álnok, zord verem:
a lápokon s a réteken.

Az éj alatt, az ég alatt
felhőben-rongyban tarka had
megállás nélkül fut, szalad.

Egysár az ég: se út, se rámpa,
a hold kormos istállólámpa,
felhőkordé kocog nyomába . . .

Borzongás fogja a falut,
a mécses mind-mind kialudt,
zavár kígyóz be sok kaput.

Nyárfák mögül mint vén ihász
egy templom tornya szétvigyáz,
szívét kulcsolja éji gyász.

Harangszíve zsong vészesen:
«Vigyázz! Ne mozdulj! Csendesen!
az éjjél mindjárt megjelen
s ezer lidérctüz áll lesen
sötét hansági réteken!»

Ha másnap kérded: jaj, ki volt?
a vészben-éjben ki csiholt
fojtott harangszót, félsikolyt?

Az égbolt újra kék selyem,
nem zord verem: azúrterem
s a réteken:
fűzfasíp trilláz, dal terem,
s ezer pacsirta énekel . . .

Simon Gyula.